

Τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἱεροσύνης (Λαμπρόπουλος Βαρνάβας Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Σὰν σήμερα ἔγινε ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ ἡ ἐπιστροφή του στὴν Κωνσταντινούπολη ἀπὸ τὰ Κόμανα, ὅπου ἐξόριστος πέθανε μαρτυρικά. Ὑμνολογώντας τὸν κορυφαῖο αὐτὸν ποιμένα τῆς ἡ Ἐκκλησίας τὸν ὀνόμασε «ὑπόληψιν τῶν ἀξιωμαίων» τῆς καὶ «ἀνάπαυσιν τῶν κροτάφων» τῆς, γιατί τίμησε καὶ δόξασε τὴν ἱεροσύνη πού τοῦ ἐμπιστεύτηκε ὁ Χριστός. Δὲν θὰ ὑπῆρχε λοιπὸν καλύτερη εὐκαιρία, γιὰ νὰ μᾶς θυμίσει ἡ Ἐκκλησία τὴ διδασκαλία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς ἱεροσύνης τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ὑπεροχὴ τῆς ἔναντι τῆς ἱεροσύνης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Προτύπωση και έκπληρωση

Ἡ διδασκαλία αὐτὴ συνοψίζει καὶ τὴν οὐσιαστικὴ ὑπεροχὴ καὶ διαφορὰ Καινῆς ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Καὶ οἱ δύο Διαθῆκες σκοπὸ ἔχουν τὴ λύτρωση καὶ σωτηρία μας ἀπὸ τὶς συνέπειες τῆς πτώσης μας, δηλαδή ἀπὸ τὴν ὑποδούλωση στὴν ἁμαρτία, τὴ φθορὰ καὶ τὸν θάνατο. Ἀλλὰ στὴ μὲν Παλαιὰ Διαθήκη ἡ λύτρωση αὐτὴ προετοιμάστηκε καὶ προεικονίστηκε, στὴ δὲ Καινὴ Διαθήκη οἱ προτυπώσεις ἐκπληρώθηκαν καὶ πραγματοποιήθηκαν στὸ πρόσωπο τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἡ ἱερωσύνη ἦταν ἀτελής. Δὲν μπορούσε νὰ ὀδηγήσει τὸν ἄνθρωπο σὲ τέλεια κοινωνία καὶ συμφιλίωση μὲ τὸν Θεό. Δὲν μπορούσε νὰ τὸν καθαρῶσει ἀπὸ τὰ νεκρὰ ἔργα τῆς ἁμαρτίας οὔτε νὰ τὸν ἀπαλλάξει ἀπὸ τὴν ἐνοχλή. Ἐπίσης ἦταν ἱερωσύνη κληρονομικὴ. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα μεταβιβαζόταν στὸν πρεσβύτερο υἱὸ· καὶ οἱ ἱερεῖς ἔπρεπε νὰ κατάγονται ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Λευί. Ἐξάλλου οἱ ἱερεῖς ὡς ἄνθρωποι ἀσθενεῖς καὶ ἁμαρτωλοὶ ἔπρεπε νὰ προσφέρουν πρῶτα θυσίες γιὰ τὶς δικές τους ἁμαρτίες.

Ὁ θεάνθρωπος Χριστὸς μὲ τὴ θυσία του πάνω στὸν Σταυρὸ ἔγινε ὁ Μέγας Ἀρχιερέας, ἡ πηγὴ τῆς τέλειας ἱερωσύνης, πὺ μᾶς χαρίζει «ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν αἰώνιον». Μᾶς συμφιλίωσε μὲ τὸν Θεὸ-Πατέρα καὶ ἐξασφάλισε γιὰ ἐμᾶς «αἰώνιαν λύτρωσιν» (Ἑβρ. 9,12). Ἡ θυσία αὐτὴ προσφέρθηκε ἐφάπαξ, μία φορὰ, μόνο γιὰ τὶς δικές μας ἁμαρτίες, ἀφοῦ ὁ Θύτης εἶναι ἀναμάρτητος. Τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ στὸ φοβερὸ αὐτὸ Μυστήριον εἶναι ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν προσέφερε θυσία ἀλόγων ζώων ἀλλὰ τὸν ἴδιο τὸν Ἐαυτὸ του γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ

κόσμου.

Όλοκληρώνοντας, λοιπόν, ο Χριστός το λυτρωτικό του έργο με τον θάνατό του στον Σταυρό, είναι «ιερεύς εις τὸν αἰῶνα», ὅπως με ὄρκο τὸν εἶχε ἀνακηρύξει ὁ Πατέρας του μέσω τοῦ Προφήτη Δαυίδ. Καὶ ὡς ιερέας εἶναι ὁ ἀληθινὸς «μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων», ὁ μόνος ἀναμάρτητος καὶ τέλειος.

Ἔτσι ἀντικαταστάθηκε ἡ λευιτικὴ ιερωσύνη με τὴν ιερωσύνη τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποία καὶ προτύπωνε. Διότι μᾶς χρειαζόταν ἀρχιερέας ἅγιος καὶ ἀπαλλαγμένος ἀπὸ κάθε κακία καὶ πονηρία, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνο βεβαίωνε ὅτι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἐλέγξει γιὰ ἁμαρτία (Ἰωάν. 8,46) ὅσο ζοῦσε στὴ γῆ, ἀλλὰ καὶ κάθησε στὰ δεξιά τοῦ θρόνου τοῦ Πατέρα του στοὺς οὐρανοὺς. Ἐκεῖ προΐσταται «τῆς ἐν τῇ ἄνω Σιῶν μυστικῆς ιερουργίας» μέσα στὸν ἐπουράνιο Ναό, πού δὲν τὸν ἔκτισε ἄνθρωπος ἀλλὰ ὁ Θεός.

Ἱερὸς Χρυσόστομος: «Ἡ ὑπόληψις τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος»

Σ' αὐτὸ τὸ ὑπερουράνιο δῶρο τῆς ιερωσύνης τοῦ Χριστοῦ μετέχουν οἱ ἱερεῖς τῆς Καινῆς Διαθήκης, διάδοχοι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι πλέον ἐπιλέγονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ δὲν ἔχουν τὴν ιερωσύνη κληρονομικὴ. Πρόκειται βέβαια γιὰ μίαν ἐπιλογή, ἡ ὁποία στοὺς ἀξίους -ὅπως ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος- προκαλεῖ τρόμο. Ὄταν ὁ ἐπίσκοπος Ἄντιοχείας θέλησε νὰ χειροτονήσει τὸν εἰκοσιπεντάχρονο Ἰωάννη πρεσβύτερο, ἐκεῖνος τρομοκρατημένος ἀπὸ τὸ δέος τοῦ ἀξιώματος τῆς ιερωσύνης προτίμησε τὴ φυγὴ. Μόνο μετὰ ἀπὸ τὴν πίεση τοῦ ἁγίου Μελετίου, καὶ ἀφοῦ εἶχε γιὰ ἱκανὸ διάστημα ζήσει σὲ αὐστηρὴ μοναχικὴ ζωὴ, δέχθηκε νὰ χειροτονηθεῖ.

Στοὺς ὑπέροχους περὶ ιερωσύνης λόγους του ὁ Χρυσορρήμων ἅγιος ἀρχιερέας συγκλονίζεται βλέποντας καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἀπόστολο Παῦλο νὰ τρέμει μπροστὰ στὸ ὕψος τῆς ιερωσύνης: «Ἄν αὐτὸς πού ὑψώθηκε μέχρι τρίτου οὐρανοῦ καὶ γνώρισε τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς πού ὑπέμεινε τόσους θανάτους ὅσες ἦταν καὶ οἱ ἡμέρες τῆς ζωῆς του ὕστερα ἀπὸ τὴ μεταστροφή του, ἂν λοιπὸν ἓνας τέτοιος ἄνθρωπος ἦταν πάντοτε περίτρομος μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τοῦ ἀξιώματος τῆς ιερωσύνης, τότε τί θὰ ὑποστοῦμε ἐμεῖς πού τὶς περισσότερες φορὲς τὶς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ τὶς παραβαίνουμε;», καταλήγει ὁ Ἅγιος.

Πῶς λοιπὸν στὴ σημερινὴ μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Ἰωάννου νὰ μὴ δοξολογήσει ἡ Ἐκκλησία τὸν Κύριο μετὰ τὰ λόγια: «Μεγάλῃ ἡ δόξα σου, Κύριε, πού μᾶς ἀπέδωσες πάλι τὸν ἐξόριστο νυμφαγωγὸ· αὐτὸν πού μετὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ διδασκαλία του μᾶς ὁδήγησε στὸν οὐράνιο νυμφώνα· μᾶς ξανάδωσες τὸ στήριγμα τῆς πίστεως καὶ τὸν πλοῦτο πού μᾶς ἔβγαλε ἀπὸ τὴ φτώχειά μας».

Ἄξιοι μέτοχοι τῆς ἱερωσύνης

Ὁ πλοῦτος τῶν «όσίων, ἀκάκων καὶ ἀμιάντων» ποιμένων δὲν ἐξαντλεῖται στὴν Ἐκκλησία ἀκόμη καὶ σήμερα. Ὁ Μέγας Ἀρχιερέας Χριστὸς συνεχίζει νὰ ἀναδεικνύει «μυροδοχεῖα» τοῦ ὑψηλοῦ χαρίσματος τῆς ἱερωσύνης, ὅπως τὸν ἀγαθὸ λευίτη π. Εὐάγγελος Χαλκίδης ποὺ ὑπηρέτησε ἐπὶ 30 χρόνια στὸν Ἅγιο Βασίλειο Λαγκαδὰ καὶ ἐκοιμήθη τὸ 1987. Ὁ βιογράφος του μαρτυρεῖ χαρακτηριστικά: «Περνοῦσε τὶς περισσότερες ὥρες τοῦ στὸν ναὸ προσευχόμενος καὶ μελετώντας. Ἐνα ἀπόγευμα τὸν βρῆκα νὰ διαβάσει μέσα στὸ ἱερό. Στὴ μορφὴ του διακρινόταν καθαρὰ μία ἀσυνήθιστη λάμψη. Τρόμαξα. Τί φῶς εἶναι αὐτό, πάτερ; τόλμησα νὰ ρωτήσω. Δὲν ξέρω, ἀπάντησε μὲ ἀπλότητα. Ἔτσι γίνεται πάντοτε ὅταν βρίσκομαι στὸ ἱερό».

Προφανῶς ἔτσι γίνεται πάντοτε μὲ ἐκείνους τοὺς «κεχωρισμένους ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν» ταπεινοὺς ἱερεῖς, ποὺ ἀξιῶνονται ἀπὸ τώρα νὰ φωτίζονται ἀπὸ τὴ λάμψη «τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Πηγή: agiazoni.gr